

Tal dia com avui fa...



1 any Pensions en perill
En els darrers cinc anys, el fons de reserva de la Seguretat Social a l'Estat ha passat de 67.000 milions a poc més de 34.000.

10 anys Tensió al govern
El castellà posa a prova la cohesió del govern. Montilla recorre al TC contra el decret, però no la tercera hora, i mira de calmar el malestar a ERC.

20 anys Crisi a Algèria
L'agreujament de la crisi modifica la política francesa cap a Algèria. Debat sobre el grau d'implicació de París en el país magribí.

Full de ruta

Miquel Riera

Un judici intolerable



Si a qualsevol altre país d'Europa amb conviccions democràtiques plenes, que n'hi ha uns quants, portessin a judici el president només per haver demanat l'opinió dels ciutadans en una consulta participativa, les protestes de la gent, dels altres polítics i de tota la societat en general, serien de tal calibre que tot plegat quedaria en no res.

Malauradament, a l'Estat espanyol no hi ha una democràcia consolidada, respectuosa amb totes les opinions i actituds, amb plena separació de poders i amb un compliment estricte dels drets humans. Més aviat, tenim una democràcia de fireta, hereva d'un règim dictatorial, que conculca els drets dels seus ciutadans, en la qual l'executiu no dubta a utilitzar la justícia en benefici propi –i aquesta, malauradament massa sovint, ho permet–, una democràcia, en definitiva, necessitada d'una important sacsejada per arribar, mínimament, als estàndards dels països europeus més avançats.

Espanya és una democràcia de fireta, hereva d'un règim dictatorial, en què l'executiu no dubta a utilitzar la justícia en benefici propi i aquesta massa sovint ho permet

És en aquest marc d'un règim mancat de llibertat que dilluns jutjaran Artur Mas, Joana Ortega i Irene Rigau. Asseguts vergonyosament al banc dels acusats com si fossin vulgars delinqüents. És un judici polític més propi d'una dictadura, la d'una Espanya ancorada permanentment en el passat, incapaç de reconèixer els seus errors, plena d'un orgull mal entès i atàvic, que no li permet veure, ni li ha permès copsar, des de fa segles, que acceptant definitivament Catalunya tal com és hi sortiria guanyant.

Dilluns hi haurà una gernació davant el palau de Justícia. Es veu que als jutges això no els agrada. Tant me fa. Només faltaria que la gent no pogués donar el seu suport a aquells que són jutjats injustament. Ni que sigui per homenatjar l'altre president de la Generalitat, Lluís Companys, que abans que el president Mas es va assegurar en un banc d'acusats. Com llavors, tot fa pensar que la sentència condemnatòria fa temps que ja està escrita. Justícia del segle XXI!



Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

El poeta Xavier Amorós

Divendres vaig anar a visitar, a Reus, Xavier Amorós, acompanyat de l'amiga Elena de la Cruz, professora i editora. Havíem coincidit un dia de dos o tres anys al Centre de Lectura, però jo tenia moltes ganes de conèixe'l en persona. Gran conversador, m'hauria agradat veure'l en acció a la seva botiga de teixits, Les Amèriques, al carrer de Llovera, que va abaixar la persiana l'any 1982. Ens explica que era una botiga en què, a banda les consuetudinàries transaccions comercials, s'hi enraonava molt. Un dels seus llibres de poesia du, justament, el títol de *Guardeme la paraula*: i és que antigament els tractes entre la gent de bona fe es tancaven amb la paraula. Ni firma, no calia!

NO SÉ SI TRACTAR EN XAVIER de vós, com escauria, o de vostè, com segurament acabaré fent. De seguida, però, ell em convida al tuteig, i jo, tot i que en algun moment titubejo, segueixo el seu consell. La primera notícia que en vaig rebre fou gràcies als dos poemes que apareixien en la cèlebre antologia de Castellet-Molas: "Ara sóc a la falda de casa. / Una sentor de pa m'obre la gana / i els crits dels fills / m'estiren per les mànigues."

Tinc la primera edició d'aquell llibre, de títol ja consignat, adquirit fa temps al llibreter Ramon Costa, de Vic. En un revolt de la conversa, en Xavier ens parla dels garrofins, les llavors de les garrofes (i evoca l'expressió *fer la farina blanca*). És un home que conserva el do de gents del comerciant que va ser. Ara es refereix a les *cabretes*, uns cargols grossos, de closca blanquinosa, que feien de tall per als arrossos. Més tard, evoca una mala experiència amb la neu, que remunta a la seva infantesa, a Pradell de la Teixeta, el poble de l'avi patern, quan va patir-hi els efectes d'una senyora nevada

“Gran conversador, m'hauria agradat veure'l 'en acció' a la seva botiga de teixits

gaudida amb mitjons *desengreixats*. També ens fa saber que, a deu anys, al col·legi reusenenc de la Sagrada Família, ell mateix va ensenyar a llegir Joan Ferraté ("el savi; el Gabriel era el geni"), només un any més jove que ell. I recorda, encara, amb emoció, l'obra de teatre que ha compost, amb fragments de les seves memòries, Dolors Juanpere.

I, DE BELL NOU, PRADELL, "el bressol on no vaig néixer", "la deu mateixa de l'aigua", poble al qual va dedicar els dotze poemes immortals d'*Enyoro la terra* (1959), reeditats el 2013 per Obrador Edèndum: "Sóc al Pradell de les cinc del matí / [...] i començo a comprendre / el perquè de les coses meves." Rememora les boires que seguien els rius i que arribaven a aquest poble tan pintoresc del Priorat. L'Amorós té un somriure que fa honor al seu cognom. Abans de marxar, em regala *Antologia poètica (1940-1964)*, i, en la dedicatòria, hi posa que ens hem conegut massa tard. Tornant a Vilafranca, em conformo pensant que val més tard que mai. I confirmo que, més de trenta anys enrere, coneixent el poeta, jo ja vaig començar a conèixer l'home.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Resposta a l'article del Sr. Josep Torrens

■ Benvolgut senyor Torrens, L'arquebisbe de Barcelona vol puntualitzar les declaracions sobre l'avortament a les quals vostè feia referència en el seu article i que va realitzar recentment durant la presentació d'un llibre i, posteriorment, en una entrevista radiofònica.

Monsenyor Joan Josep Omella vol reiterar a través d'aquesta carta la defensa dels drets de les persones quan són trepitjats per qualsevol tipus de violència: la que reben els immigrants, la que imposa càrregues injustificades als altres i, especialment, a les dones.

L'Església no judica ni margina les dones que avorten. Tot avortament amaga un drama, és un fracàs humà i social. L'Església sempre està disposada a comprendre,

acompanyar i ajudar totes aquelles dones que per les circumstàncies que sigui puguin prendre la decisió d'avortar. En aquesta qüestió hi esmerça molts esforços.

La intenció del senyor arquebisbe mai ha estat la d'equiparar l'avortament amb el terrorisme. En tot cas, el senyor arquebisbe demana perdó si alguna persona s'ha sentit ferida per les seves declaracions i recorda que l'Església condemna enèrgicament el terrorisme com qualsevol altra forma de violència.

L'Església també respecta i valora les decisions preses en consciència, tal com defensa la darrera exhortació apostòlica Amorís Laetitia, sempre que no decideixin, interfereixin o lesionin drets fonamentals dels altres.

Finalment, monsenyor Omella vol compartir la resposta que va donar a la pregunta formulada per una periodista durant la mencionada

presentació del llibre on demanava la seva opinió sobre els avortaments. L'arquebisbe Omella va dir que calia tenir la delicadesa i la voluntat ferma d'estimar, protegir i salvar la vida humana.

El Magisteri de l'Església és clar respecte a l'avortament: la defensa de la vida sempre i en qualsevol situació. Vol ajudar a tothom que l'estimi, la defensi i la protegeixi. L'Església defensa la cultura de l'amor i de la vida en contra de la violència i la mort.

DELEGACIÓ DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL. ARQUEBISBAT DE BARCELONA
Barcelona

Referèndum

■ Quan s'adonaran que ells (els polítics) manen com a últim recurs, però que qui mana és el poble? Faig poc cas dels politòlegs i dels tertulians. Cada dia em refiemo del resultat d'un referèndum per decret dels

polítics... ja l'hem fet!!! El referèndum ja l'hem fet, el poble, fa molts anys!!!

Catalunya mai ha deixat de ser, sempre serà, amb o sense referèndum. D'una vegada, torneu-nos el que és nostre.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
Matadepera (Vallès Occidental)

Aniré a totes les manifestacions

■ Tinc 92 anys, i aniré a totes les manifestacions que facin falta, encara que sigui amb croses, per la independència de Catalunya. Adeu, Espanya.

NÚRIA ROSELL I ROVIRA
Barcelona

FE D'ERRADES

En el bloc dedicat a recollir l'opinió dels lectors *En defensa del 9-N* al diari de diumenge passat, on deia Josep Maria Curcó havia de dir Josep-Maria Currià.